

Dosarul nr. 2ra-1495/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, judecător – V. Jomiru-Niculiță
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători – L. Bulgac, V. Sîrbu, V. Buhnaci

Î N C H E I E R E

18 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului,

Judecătorul

judecătorii

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Sorochin Iuri,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SA ”Moldovagaz”
către Sorochin Iuri, cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, prin care s-a
respins apelul declarat de Sorochin Iuri și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Rîșcani, din 21 iunie 2018,

c o n s t a t ă :

La 14 septembrie 2016, SA ”Moldovagaz” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Sorochin Iuri, cu privire la încasarea datoriei în sumă de
17853,08 lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 535,60 lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, la 02 noiembrie 2012 între SRL ”Chișinău-
gaz” și Sorochin Iuri a fost încheiat contractul de furnizare a gazelor naturale la
consumatori casnici nr. 120249 conform căruia SRL ”Chișinău-gaz” s-a obligat să
furnizeze pârâtului gaze naturale la locul de consum indicat în contract.

Ulterior, prin hotărârea ANRE nr. 513 din 12 martie 2013 ”Cu privire la
modificarea condițiilor la licența SA ”Moldovagaz”, activitatea de furnizare a
gazelor naturale la tarife reglementate în mun. Chișinău, din 01 ianuarie 2013 a
fost transmisă, de la titularul de licență SRL ”Chișinău-gaz”, titularului de licență
pentru același gen de activitate – SA ”Moldovagaz”. Începând cu 01 ianuarie 2013,
SA ”Moldovagaz” a devenit succesor al drepturilor și obligațiilor contractuale ale
SRL ”Chișinău-gaz” față de consumatorii de gaze naturale din mun. Chișinău,
inclusiv și drepturile și obligațiile ce decurg din contractul de furnizare nr. 120249.

Astfel, remarcă că furnizorul de gaze a prestat serviciul angajat conform
condițiilor contractuale, însă Sorochin Iuri nu a achitat consumul de gaz și
acumulând pînă în prezent o datorie în sumă de 17853,08 lei, iar pretenția nr. 05/2-
741 din 25 februarie 2015, expediată la adresa de consum al pârâtului a fost lăsată
fără răspuns și executare.

Ulterior, reprezentantul SA ”Moldovagaz” - Cireș Irina, a depus cerere de

concretizare a acțiunii, solicitând încasarea din cotul lui Sorochin Iuri a cheltuielilor de judecată în mărime de 535,60 lei formate din taxa de stat, deoarece datoria de bază a fost achitată de consumator.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 21 iunie 2018, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SA "Moldovagaz".

S-a încasat de la Sorochin Iuri în beneficiul SA "Moldovagaz" suma de 535,60 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 16 iulie 2018 Sorochin Iurii a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 21 iunie 2018 cu pronunțarea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, s-a respins cererea de apel depusă de Sorochin Iuri.

S-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 21 iunie 2018, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SA "Moldovagaz" către Sorochin Iuri privind încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Pentru a decide astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, a specificat că după cum reiese din materialele cauzei, de către SRL "Chișinău Gaz" au fost prestate servicii de livrare a gazelor naturale la locul de consum (xxxxx), iar proprietarul bunului imobil - Sorochin Iuri, nu și-a executat obligația imputată de a plăti pentru volumul facturat, în termen. Astfel, pentru a-și realiza drepturile patrimoniale, SA "Moldovagaz" (succesor al SRL "Chișinău Gaz"), a înaintat prezenta acțiune.

De asemenea, dat fiind faptul că pe parcursul examinării pricinii, s-a stabilit că datoria debitoare în sumă de 17853,08 lei a fost achitată de către Sorochin Iuri, făcând referire la prevederile art.94 alin.(1) și art.97 alin.(2) din Codul de procedură civilă, instanța de apel a considerat corectă concluzia primei instanțe, prin care a încasat în beneficiul SA "Moldovagaz", suma de 535,60 lei cu titlu de cheltuieli de judecată. Or, dacă reclamantul renunță la pretenții din cauza faptului că acestea au fost satisfăcute benevol de către pârât, instanța, la cererea reclamantului, îl obligă pe pârât să compenseze acestuia toate cheltuielile de judecată suportate în legătură cu intentarea procesului.

În context, instanța de apel a concretizat că, conform ordinului de încasare a numerarului din 14 septembrie 2016, Sorochin Iuri a achitat datoria solicitată de reclamantă/intimată, respectiv, după intentarea de către instanța de judecată a acțiunii în cauză, SA "Moldovagaz" a renunțat la pretențiile în acest sens.

Cu referire la argumentele lui Sorochin Iuri precum că, SA "Moldovagaz" nu a respectat procedura prealabilă de soluționare a litigiului, prevăzută de art. 267 lit. a) din Codul de procedură civilă, și anume nu a înaintat pretenția la adresa de domiciliu - xxxxx, instanța de apel a specificat că cererea prealabilă a fost expediată la locul de consum indicat în contract.

La 01 septembrie 2020, Sorochin Iuri a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 21 iunie 2018, cu soluționarea prin decizie a problemei în fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată depusă de SA "Moldovagaz" să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat faptul că, prima instanță și instanța de apel nu

au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar concluziile instanțelor de judecată sunt nemotivate.

Astfel, prin prisma art. 432 și art. 445 din Codul de procedură civilă și făcând referire la procesul de judecare a cauzei în cumul cu demersurile de scoatere de pe rol, restituire sau strămutare a cauzei și recuzarea judecătorilor, recurentul a menționat că prima instanța nu a ținut cont că Sorochin Iuri a achitat presupusa datorie, anterior depunerii acțiunii în cauză, astfel că costurile pentru achitarea taxei de stat, urmau a fi puse pe seama reclamantei, care de altfel nici nu a întreprins măsurile necesare pentru soluționarea prealabilă, extrajudiciară a cauzei.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, este de menționat că, în conformitate cu art.434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel; Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, la 22 iulie 2020, instanța de apel a expediat participanților la proces, decizia Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2020, (f.d. 27 vol.II), însă la materialele cauzei nu există înregistrări care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurent.

Astfel, în conformitate cu art.434 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului consideră că cererea de recurs, înregistrată la 01 septembrie 2020, este depusă în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că argumentele recursului declarat de Sorochin Iuri nu pot fi reținute și respectiv cererea de recurs urmează a fi declarată ca inadmisibilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Conform art.433 lit.a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Potrivit art.440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Luând în considerație că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță însă, criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, în condițiile în care se insistă asupra actelor judecătorești, în detrimentul evident al legalității soluției instanței de apel, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă.

În context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Prin prisma acestei norme, se denotă caracterul declarativ al recursului, care fiind lipsit de esență, doar evidențiază simplul dezacord al recurentului cu soluția dată de instanța de apel și prima instanță, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al acestuia este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Suplimentar, este de remarcat că argumentele recurentului se limitează la evidențierea dezacordului său cu nerespectarea procedurii prealabile relevante obligației sale de achitare a datoriei, precum și la remarcarea unor momente procedurale, care însă în urma studierii materialelor dosarului, nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea ca fiind admisibil, a recursului împotriva deciziei.

În altă ordine de idei, prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Sorochin Iuri.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa cărorva temeiuri în urma cărora ar fi necesară declararea recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art.433 lit. a) și art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Sorochin Iuri.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru